

ผลการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชนบ้านหนองยาว
จังหวัดอุบลราชธานี

The Effects of Genre-Based Instruction on English Writing Ability of Grade 7
Students at Chumchon Bannongyao School
in Ubon Ratchathani Province

ปรมาภรณ์ วิสาพรม¹, วรรณประภา สุขสวัสดิ์², อารีรักษ์ มีแจ้ง³

Paramaporn Wisaporn¹, Wannaprapha Suksawas², Areerug Mejang³

Corresponding Author E-mail: Hiinz.pooo@gmail.com

Received: 2026-03-26; Revised: 2026-05-17; Accepted: 2026-06-03

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ (2) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการกับเกณฑ์ร้อยละ 75 (3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง แบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังเรียน ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชนบ้านหนองยาว ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 2 ห้องเรียน คณะความสามารถ จำนวน 52 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 ห้อง จำนวน 25 คน ที่ได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 10 แผน เวลา 20 ชั่วโมง 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แบบอัตนัย จำนวน 1 ฉบับ และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ จำนวน 1 ฉบับ สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบเครื่องหมาย

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ อยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ : การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ, ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ, มัธยมศึกษา

¹นักศึกษาแขนงวิชาหลักสูตรและการสอน, สาขาวิชาศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

¹Student in the Curriculum and Instruction Program, School of Educational Studies, Sukhothai Thammathirat Open University

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์, สาขาวิชาศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

²Assistant Professor, School of Educational Studies, Sukhothai Thammathirat Open University

³รองศาสตราจารย์, สาขาวิชาศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

³Associate Professor, School of Educational Studies, Sukhothai Thammathirat Open University

Abstract

The research aimed to study 1) compare the English writing ability of Grade 7 students before and after learning through Genre-Based Instruction, 2) compare the students' English writing ability after learning through Genre-Based Instruction with the 75 percent criterion, and 3) study the students' satisfaction towards Genre-Based Instruction.

The research employed a one-group pretest-posttest experimental design. The population of this study consisted of 52 Grade 7 students from two classes at Chumchon Bannongyao School, Ubon Ratchathani Province, during the second semester of the 2025 academic year. The sample group comprised 25 Grade 7 students selected by cluster random sampling from one classroom. The research instruments included 1) ten lesson plans based on Genre-Based Instruction with a total of 20 hours, 2) a subjective English writing ability test, and 3) students' satisfaction towards Genre-Based Instruction questionnaire. The data were analyzed using mean, standard deviation, and the sign test.

The research findings revealed that 1) the English writing ability of Grade 7 students after learning through Genre-Based Instruction was significantly higher than before learning at the .05 level of statistical significance, 2) the students' English writing ability after learning through Genre-Based Instruction was significantly higher than the 75 percent criterion at the .05 level of statistical significance, and 3) the students' satisfaction towards Genre-Based Instruction was at the highest level.

Keywords: Genre-Based Instruction, English Writing Ability, Secondary Education

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญต่อการสื่อสารในศตวรรษที่ 21 และเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษา การประกอบอาชีพ และการเข้าถึงองค์ความรู้ในสังคมโลก โดยเฉพาะในยุคดิจิทัลที่ผู้เรียนจำเป็นต้องมีทักษะการสื่อสารเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต (lifelong learning) การเป็นพลเมืองโลก (global citizenship) และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ กระทรวงศึกษาธิการ (2557) ได้กำหนดให้ผู้เรียนทุกระดับพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ขณะที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เข้าใจวัฒนธรรม และถ่ายทอดความคิดได้อย่างเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) นอกจากนี้ ประเทศไทยยังได้นำกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของสหภาพยุโรป (Common European Framework of Reference for Languages: CEFR) มาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพื่อยกระดับความสามารถด้านการสื่อสารให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล

ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษประกอบด้วย การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะ “การเขียน” ซึ่งเป็นทักษะที่มีความซับซ้อน เนื่องจากต้องอาศัยความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ และการเรียบเรียงความคิดเพื่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ (เนตรศิริ ชินชัย, 2562; สุธาวลัย อัดตโชติ, 2560) ทั้งนี้ Valette (1977) และ Fairbairn และ Winch (1993) เห็นตรงกันว่า การเขียนเป็นกระบวนการผลิตสารที่ต้องมีความเป็นระบบและชัดเจน

เมื่อพิจารณาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนในปัจจุบัน พบว่า ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) รายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2567 ซึ่งดำเนินการโดยสถาบัน

ทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) มีคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศอยู่ที่ ร้อยละ 33.49 ขณะที่คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 5 อยู่ที่ร้อยละ 26.25 และระดับโรงเรียนอยู่ที่ร้อยละ 25.00 ซึ่งต่ำกว่าค่าเฉลี่ยระดับประเทศถึง 8.49 คะแนน ทั้งนี้ สารที่ควรได้รับการพัฒนาเร่งด่วน ได้แก่ สารที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.3 การนำเสนอข้อมูล ข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน (ตัวชี้วัด ต 1.3 ป.6/1-3) ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 22.33 และมาตรฐาน ต 1.2 การใช้ทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร ความรู้สึก และความคิดเห็น (ตัวชี้วัด ต 1.2 ป.6/1-5) ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 28.68 ผลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ผู้เรียนยังมีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะด้านการเขียน ซึ่งเป็นทักษะสำคัญที่ควรได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสมรรถนะด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียน

จากประสบการณ์การจัดการเรียนการสอนของผู้วิจัยในโรงเรียนชุมชนบ้านหนองยาว พบว่า นักเรียนยังมีปัญหาด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการเขียนคำศัพท์ วลี และประโยคเพื่อถ่ายทอดเรื่องราวจากประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน การอธิบายลักษณะบุคคล ตลอดจนการเขียนขั้นตอนหรือวิธีการต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ทั้งนี้ สาเหตุสำคัญของปัญหาดังกล่าวส่วนหนึ่งเกิดจากการจัดการเรียนการสอนที่ยังไม่สามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ วิธีการสอนยังขาดความชัดเจนและลำดับขั้นตอนในการพัฒนาทักษะการเขียน อีกทั้งยังขาดการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง และยังคงเน้นการสอนแบบเดิมที่ไม่ได้อธิบายลักษณะหรือรูปแบบของงานเขียนแต่ละประเภทอย่างชัดเจน ส่งผลให้ผู้เรียนรู้สึกเบื่อหน่าย ไม่เห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ และเกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อรายวิชาภาษาอังกฤษ

นอกจากนี้ โรงเรียนชุมชนบ้านหนองยาวได้ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยจัดให้มีการประชุมของครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในรูปแบบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ (Professional Learning Community: PLC) เพื่อเปิดโอกาสให้ครูได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้และสะท้อนปัญหาในการจัดการเรียนการสอนร่วมกัน ซึ่งจากการประชุมพบว่า ครูผู้สอนส่วนใหญ่ประสบปัญหาในลักษณะเดียวกัน โดยเฉพาะด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ยังไม่สามารถถ่ายทอดความคิดและเรียบเรียงเนื้อหาได้อย่างเป็นระบบ

การจัดการเรียนรู้การเขียนภาษาอังกฤษตามแนวอรรถฐาน (Genre-Based Approach) เป็นแนวทางการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจรูปแบบ โครงสร้าง และการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบริบทการสื่อสาร โดยอาศัยแนวคิดจากทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Functional Linguistics Theory) ของ Halliday (1985) และได้รับการพัฒนาโดย Martin และ Rothery (1980) แนวทางดังกล่าวประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญ ได้แก่ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับงานเขียน การศึกษาแบบอย่างของงานเขียน การเขียนร่วมกัน และการเขียนอย่างอิสระ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการเขียนได้อย่างเป็นลำดับขั้น เข้าใจการใช้คำศัพท์ โครงสร้างประโยค และไวยากรณ์ได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งยังส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดความคิดผ่านงานเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (อารีรักษ์ มีแจ้ง, 2558) นอกจากนี้ งานวิจัยของ รัตติยา พวงมาลี (2560) พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานสามารถพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ และผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ในระดับมาก

จากสภาพปัญหาและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนภาษาอังกฤษ จึงสนใจศึกษาการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสอนแบบอรรถฐาน เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารผ่านงานเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียน โดยจัดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการกับเกณฑ์ร้อยละ 75
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ

การทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ทฤษฎีการสอนแบบบูรณาการ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจในการเรียน ดังนี้

1. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การศึกษา และการดำรงชีวิตในสังคมโลก โดยเน้นการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ควบคู่กับการส่งเสริมการเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-Centered Approach) และการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์จริงได้อย่างเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552) นอกจากนี้ หลักสูตรยังมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรม สามารถแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ และพัฒนาทักษะการสื่อสารในบริบทที่หลากหลาย โดยเฉพาะทักษะการเขียน ซึ่งเป็นทักษะสำคัญในการถ่ายทอดข้อมูล ความคิด และประสบการณ์อย่างเป็นระบบ สำหรับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดด้านภาษาเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการแลกเปลี่ยนข้อมูล แสดงความคิดเห็น และเขียนสื่อสารได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ (Genre-Based Approach) ที่เน้นการพัฒนาทักษะการเขียนตามบริบทและวัตถุประสงค์ของการสื่อสารอย่างเป็นขั้นตอน

2. ทฤษฎีการสอนแบบบูรณาการ

ทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ (Genre-Based Approach) เป็นแนวคิดการสอนภาษาที่พัฒนาขึ้นจากทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Functional Linguistics) ของ Halliday (1985) โดยมุ่งเน้นการใช้ภาษาในบริบททางสังคมและวัฒนธรรม แนวคิดดังกล่าวได้รับการพัฒนาโดยนักภาษาศาสตร์ชาวออสเตรเลีย เช่น Martin และ Rothery (1980) และ Christie (1989) ซึ่งมองว่าภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายและถ่ายทอดความคิดตามวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร ผู้เรียนจึงควรเรียนรู้ทั้งรูปแบบภาษา โครงสร้างข้อความ และบริบทของการใช้ภาษาอย่างสัมพันธ์กัน หลักการสำคัญของการสอนแบบบูรณาการ คือ การเรียนรู้ภาษาในบริบทจริง (Language in Context) โดยผู้เรียนจะได้ศึกษาลักษณะของข้อความหรืออรรถลักษณะ (Genre) แต่ละประเภท ซึ่งมีจุดมุ่งหมาย รูปแบบ และการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน เช่น Procedure, Recount, Description และ Report ทั้งนี้ การเข้าใจอรรถลักษณะช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์และวัตถุประสงค์ของการใช้ภาษา

นักวิชาการหลายท่านได้เสนอขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการในลักษณะใกล้เคียงกัน โดยทั่วไปประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับบทอ่านหรือรูปแบบงานเขียน 2) การศึกษาตัวอย่างและวิเคราะห์โครงสร้างภาษา 3) การร่วมกันสร้างงานเขียน และ 4) การเขียนอย่างอิสระ (Hammond, 1992; อาร์ริกซ์ มีแจ้ง,

2558) กระบวนการดังกล่าวช่วยให้ผู้เรียนค่อย ๆ พัฒนาความสามารถในการเขียนจากการเรียนรู้แบบมีผู้สอนชี้แนะไปสู่การสร้างงานเขียนด้วยตนเอง

นอกจากนี้ การสอนแบบบรรณฐานยังช่วยส่งเสริมทักษะการคิดวิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์ การทำงานร่วมกัน และการใช้ภาษาอย่างเป็นระบบ ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง ทำให้เกิดความเข้าใจในรูปแบบภาษาและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ศศิวิมล คุ่มมัน, 2558; สุธาวัลย์ อัดตโชติ, 2560)

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวทางการสอนแบบบรรณฐานมาใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยเลือกใช้อรรถลักษณะ 5 ประเภท ได้แก่ Procedure, Recount, Character Portrait, Description และ Information เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม และสอดคล้องกับบริบทการสื่อสารจริง

3. การประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาอังกฤษ พบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นกระบวนการที่ผู้เรียนใช้ความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ การสะกดคำ และการจัดลำดับความคิดเพื่อถ่ายทอดข้อมูล ความคิด และความรู้สึกให้ผู้อ่านเข้าใจได้อย่างชัดเจนและตรงตามวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร (Valette, 1977; Widdowson, 1978; White, 1980; เนตรศิริ ชินชัย, 2562) การเขียนจึงนับเป็นทักษะทางภาษาที่มีความซับซ้อนและต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

การพัฒนาความสามารถในการเขียนควรดำเนินอย่างเป็นลำดับขั้นจากระดับพื้นฐาน เช่น การคัดลอกและการเขียนตามแบบ ไปสู่ระดับที่สามารถถ่ายทอดความคิด วิเคราะห์ และแสดงความคิดเห็นได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Valette & Disick, 1972; Wilkins, 1976; Gunning, 2002) ทั้งนี้ งานเขียนที่มีคุณภาพควรประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ เนื้อหา การจัดรูปแบบ ไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ และกลไกการเขียน เช่น การสะกดคำและเครื่องหมายวรรคตอน (Harris, 1974; ลัลณ์ณภัทร ปุณณปิยวัชร, 2565)

ในด้านการประเมินความสามารถในการเขียน นักวิชาการเสนอว่าควรประเมินทั้งความถูกต้องทางภาษาและความสามารถในการสื่อความหมาย โดยใช้เกณฑ์ที่ชัดเจนและเป็นระบบ เพื่อสะท้อนคุณภาพของงานเขียนได้อย่างเที่ยงตรง (พิตรวัลย์ โกวิทวที, 2537; อัจฉรา วงศ์โสธร, 2538; Hughes, 2003) เครื่องมือที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางคือการประเมินแบบรูบริก (Rubric) ซึ่งช่วยกำหนดเกณฑ์และระดับคุณภาพของผลงานอย่างชัดเจน ทำให้การให้คะแนนมีความโปร่งใส เป็นมาตรฐาน และสามารถใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับเพื่อพัฒนาการเขียนของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Phetsangkha et al., 2022; อาริรักษ์ มีแจ้ง และวรรณประภา สุขสวัสดิ์, 2565)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกเขียนอย่างเป็นขั้นตอน ครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญของการเขียน และใช้การประเมินแบบรูบริกในการสะท้อนคุณภาพของงานเขียนอย่างเป็นระบบ ซึ่งจะช่วยยกระดับทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับเป้าหมายของการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21

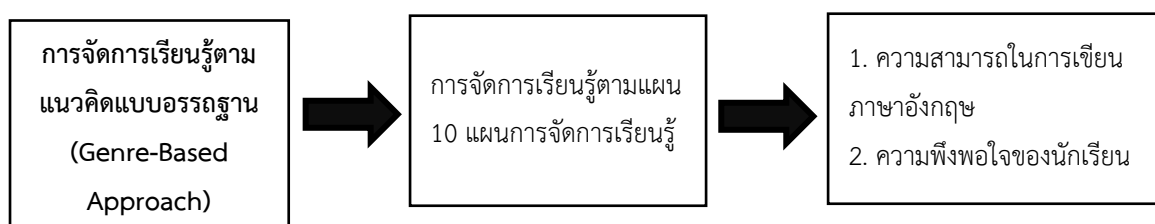
4. ความพึงพอใจในการเรียน

ความพึงพอใจในการเรียนหมายถึงความรู้สึกหรือทัศนคติเชิงบวกของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อกิจกรรมสามารถตอบสนองความต้องการและความคาดหวังของผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม (Hornby, 2015; Wolman, 1973) เมื่อผู้เรียนเกิดความรู้สึกชอบ สนใจ และยอมรับต่อกิจกรรมการเรียนรู้ จะส่งผลให้เกิดแรงจูงใจ ความกระตือรือร้น และความเต็มใจในการเข้าร่วมกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง จนนำไปสู่การบรรลุวัตถุประสงค์ทางการเรียนและส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางบวก (อริศรา ขามคุลา, 2562; วรินญา โลศิริ, 2563; รักษ์ ชัยขจรวัฒน์, 2564) นักวิชาการ

หลายท่านเห็นตรงกันว่า ความพึงพอใจในการเรียนเป็นตัวแปรสำคัญที่สะท้อนคุณภาพและประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอน และสามารถใช้เป็นข้อมูลในการประเมินผลและพัฒนากระบวนการเรียนรู้ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น (ลัดณัฏฐ์ ปุณณูปิยวัชร, 2565; จีรภา อ่อนจร, 2566; ปิยธิดา ทองด้วง, 2566) การวัดความพึงพอใจสามารถดำเนินการได้หลายวิธี เช่น การใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ และการสังเกต โดยแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เป็นวิธีที่นิยมใช้มากที่สุด เนื่องจากสามารถรวบรวมข้อมูลได้อย่างเป็นระบบ วิเคราะห์ผลได้สะดวก และมีความน่าเชื่อถือ (วาโร เพ็งสวัสดิ์, 2546)

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ร่วมกับคำถามปลายเปิด เพื่อรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนักเรียนอย่างครอบคลุม ดังนั้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ความพึงพอใจในการเรียนเป็นตัวชี้วัดสำคัญที่สะท้อนทัศนคติของผู้เรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้และประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอน อีกทั้งยังเป็นข้อมูลที่มีคุณค่าในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย



ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัยประกอบด้วย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้วิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชนบ้านหนองยาว ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 52 คน ซึ่งจัดชั้นเรียนแบบคละความสามารถ

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชนบ้านหนองยาว จังหวัดอุบลราชธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 25 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐาน จำนวน 10 แผน รวมเวลา 20 ชั่วโมง ครอบคลุมอรรถฐาน 5 รูปแบบ ได้แก่ Procedure, Recount, Character Portrait, Description และ Information โดยออกแบบตามแนวคิด Genre-Based Approach ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ 1) การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับงานเขียน 2) การศึกษาแบบอย่าง 3) การเขียนร่วมกัน และ 4) การเขียนอย่างอิสระ แผนการจัดการเรียนรู้ได้รับการประเมินความเหมาะสมโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.94, S.D. = 0.05)

2. แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแบบอัตนัย จำนวน 1 ฉบับ 5 ข้อ เลือกเขียนย่อหน้า 2 ข้อ รวม 40 คะแนน เป็นการเขียนระดับย่อหน้าตามอรรถฐานที่กำหนด ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน มีค่า IOC เท่ากับ 1.00 และมีการตรวจสอบความสอดคล้องของการให้คะแนนระหว่างผู้ประเมิน เพื่อหาความเที่ยงของการตรวจให้คะแนน (Inter Rater Reliability) ระหว่างผู้วิจัยกับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ พบว่า คะแนนมีความใกล้เคียงกัน

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบบรรณฐาน เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ (Likert scale) จำนวน 28 ข้อ ผ่านการตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ มีค่า IOC เท่ากับ 1.00

1. วิธีรวบรวมข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

การวิจัยครั้งนี้ใช้แผนการทดลองแบบ One-Group Pretest-Posttest Design โดยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1.1 ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แบบอัตนัย จำนวน 5 ข้อ เลือกเขียนย่อหน้า 2 ข้อ โดยใช้เวลา 60 นาที รวม 40 คะแนน และบันทึกคะแนนเป็นรายบุคคล

1.2 ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบบรรณฐาน จำนวน 10 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมเวลา 20 ชั่วโมง ภายในระยะเวลา 6 สัปดาห์

1.3 หลังสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยใช้แบบทดสอบฉบับเดียวกับก่อนเรียน จำนวน 5 ข้อ เลือกเขียนย่อหน้า 2 ข้อ โดยใช้เวลา 60 นาที รวม 40 คะแนน และบันทึกคะแนนเป็นรายบุคคล

1.4 นักเรียนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบบรรณฐาน

1.5 ผู้วิจัยรวบรวมคะแนนจากแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน รวมทั้งผลการประเมินความพึงพอใจ เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติและสรุปผลการวิจัยต่อไป

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows

2.2 ตรวจให้คะแนนแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 5 ข้อ โดยให้นักเรียนเลือกเขียนย่อหน้า 2 ข้อ ข้อละ 20 คะแนน รวม 40 คะแนน

2.3 วิเคราะห์ข้อมูลคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังเรียนด้วยการทดสอบเครื่องหมาย (Sign test) เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีขนาดเล็ก

2.4 วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และแปลผลตามเกณฑ์ระดับความพึงพอใจ 5 ระดับ

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบรรณฐาน

ผู้วิจัยได้นำคะแนนจากการทดสอบแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบรรณฐานมาเปรียบเทียบ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการเรียนรู้แบบบรรณฐาน

การทดสอบ	จำนวน	คะแนน เต็ม	$\bar{X}$	S.D.	Negative Differences	Positive Differences	Ties	Sig.
ก่อนเรียน	25	40	18.24	3.07	0	25	0	.000
หลังเรียน	25	40	31.28	3.35				

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลการทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐาน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 18.24 (S.D. = 3.07) และหลังเรียน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 31.28 (S.D. = 3.35) เมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนสอบหลังเรียนกับก่อนเรียนโดยใช้การทดสอบเครื่องหมาย (Sign test) พบว่า คะแนนแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐาน คะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 75

ผู้วิจัยได้นำคะแนนจากการทดสอบแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 75 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 75

การ ทดสอบ	จำนวน	คะแนน เต็ม	คะแนน ตามเกณฑ์ ร้อยละ 75	$\bar{X}$	S.D.	Negative Differences	Positive Differences	Ties	Sig.
หลังเรียน	25	40	78.20	31.28	3.35	0	25	0	.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าการทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานกับเกณฑ์ร้อยละ 75 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 31.28 คะแนน (S.D. = 3.35) จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน และผลการทดสอบเครื่องหมายเปรียบเทียบคะแนนหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 75 พบว่าค่าทดสอบที่แตกต่างเชิงบวก (Positive Differences) มีค่าเท่ากับ 25 ส่งผลให้คะแนนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐาน
ผู้วิจัยนำคะแนนเฉลี่ยจากแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานมาวิเคราะห์ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐาน

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความพึงพอใจ
1. ด้านเนื้อหา			
1.1 เนื้อหามีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน	4.36	0.64	มาก
1.2 เนื้อหา มีประโยชน์ต่อการพัฒนาด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน	4.60	0.76	มากที่สุด
1.3 เนื้อหาช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มมากขึ้น	4.64	0.70	มากที่สุด

1.4 เนื้อหาช่วยให้นักเรียนเข้าใจโครงสร้างทางไวยากรณ์มากขึ้น	4.36	0.81	มาก
1.5 เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ไม่ยากเกินไปสำหรับนักเรียน	4.56	0.58	มากที่สุด
รวม	4.50	0.58	มากที่สุด

ตารางที่ 3 (ต่อ)

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ ความพึงพอใจ
2. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
2.1 ครูผู้สอนแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ก่อนจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.76	0.52	มากที่สุด
2.2 กิจกรรมการเรียนการสอนมีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน	4.52	0.71	มากที่สุด
2.3 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมกับเวลา	4.68	0.56	มากที่สุด
2.4 กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนมากขึ้น	4.56	0.65	มากที่สุด
2.5 กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะด้านคำศัพท์และไวยากรณ์	4.36	0.64	มาก
2.6 กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน	4.32	0.75	มาก
2.7 กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นผ่านการเขียนได้อย่างเต็มที่	4.52	0.59	มากที่สุด
2.8 นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้	4.64	0.57	มากที่สุด
2.9 กิจกรรมการเรียนรู้น่าสนใจทำให้นักเรียนไม่รู้สึกเบื่อ	4.40	0.71	มาก
2.10 ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถามในประเด็นที่สงสัย และรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน	4.56	0.77	มากที่สุด
รวม	4.53	0.43	มากที่สุด
3. บรรยากาศการเรียนรู้			
3.1 บรรยากาศการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น	4.56	0.58	มากที่สุด
3.2 บรรยากาศการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน	4.40	0.58	มาก
3.3 บรรยากาศการเรียนรู้ทำให้นักเรียนเกิดความคิดในการเขียนงานของตนเอง	4.56	0.65	มากที่สุด
รวม	4.51	0.46	มากที่สุด
4. ด้านสื่อการสอน			
4.1 สื่อการสอนมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	4.56	0.77	มากที่สุด
4.2 สื่อการสอนทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาง่ายขึ้น	4.52	0.77	มากที่สุด
4.3 สื่อการสอนมีความน่าสนใจและดึงดูดใจนักเรียน	4.36	0.64	มาก

4.4 สื่อการสอนมีความเหมาะสมกับวัยและระดับชั้นของนักเรียน	4.56	0.58	มากที่สุด
4.5 สื่อการสอนมีความชัดเจนเหมาะสมและกระตุ้นความสนใจให้นักเรียนอยากเรียนรู้	4.56	0.71	มากที่สุด
รวม	4.51	0.53	มากที่สุด
5. ประโยชน์ที่ได้รับ			
5.1 นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้กับการเขียนภาษาอังกฤษประเภทอื่นได้	4.44	0.71	มาก

ตารางที่ 3 (ต่อ)

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
5.2 นักเรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.48	0.65	มาก
5.3 นักเรียนสามารถถ่ายทอดหรือแนะนำการเขียนให้แก่เพื่อนในชั้นเรียนได้	4.60	0.58	มากที่สุด
5.4 นักเรียนพึงพอใจต่อประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ครั้งนี้	4.68	0.63	มากที่สุด
5.5 นักเรียนเรียนรู้อย่างมีความสุขและประสบความสำเร็จในการเขียนภาษาอังกฤษครั้งนี้	4.64	0.64	มากที่สุด
รวม	4.57	0.42	มากที่สุด
รวมทั้งสิ้น	4.52	0.48	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานในภาพรวม พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 (S.D. = 0.48) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านที่นักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุดคือด้านประโยชน์ที่ได้รับมีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.57 (S.D. = 0.42) รองลงมาคือด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 (S.D. = 0.43) ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ เท่ากันกับด้านสื่อการสอน มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 และด้านเนื้อหา มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 (S.D. = 0.58) ตามลำดับ

อภิปรายผล

งานวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชนบ้านหนองยาว จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวมทั้งนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากหลายประการ ดังนี้

ประการแรก การจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานเป็นกระบวนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจรูปแบบและโครงสร้างของงานเขียนอย่างเป็นระบบ โดยผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่าน 4 ขั้นตอน ได้แก่ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับบทอ่าน (งานเขียน) (building knowledge of the text) การศึกษาอรรถลักษณะของบทอ่าน (งานเขียน) (exploring a model text) การ

ร่วมกันผลิตงานเขียน (doing a collaborative writing) และการเขียนอย่างอิสระ (constructing a text individually) ซึ่งกระบวนการดังกล่าวช่วยให้ผู้เรียนค่อย ๆ พัฒนาทักษะจากการรับรู้สู่การลงมือปฏิบัติจริง จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้วิจัย พบว่า ในประเภทอรรถลักษณะของ Procedure ได้แก่ เรื่อง Let's make some food! และ Directions นักเรียนมีความตื่นตัวและมีความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบเมนูอาหารและการเขียนบอกเส้นทาง ซึ่งเป็นเนื้อหาที่เชื่อมโยงกับชีวิตประจำวัน ทำให้นักเรียนสามารถเขียนอธิบายลำดับขั้นตอนได้อย่างชัดเจน และขณะที่กิจกรรมการทำงานกลุ่มช่วยให้ผู้เรียนได้ระดมความคิดและพัฒนางานเขียนของตนเองให้ดีขึ้น ในอรรถลักษณะของ Recount ได้แก่ เรื่อง My Diary, A Postcard from My Heart และ My School Activity นักเรียนสามารถถ่ายทอดประสบการณ์ของตนเองผ่านการเขียนได้อย่างเป็นธรรมชาติ โดยใช้ความรู้จากชีวิตจริง ผ่านการเขียนไดอารี่ การเล่าเรื่องการท่องเที่ยว และการเข้าร่วมกิจกรรมในโรงเรียน ส่งผลให้นักเรียนสามารถถ่ายทอดทั้งเหตุการณ์และความรู้สึกได้อย่างเหมาะสม

นอกจากนี้ ในอรรถลักษณะของ Character Portrait และ Description ได้แก่ People Appearance, A Famous Person, My Dream Pet และ My Favorite Place นักเรียนให้ความสนใจเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นหัวข้อที่ใกล้ตัวและเปิดโอกาสให้ใช้จินตนาการ ส่งผลให้งานเขียนมีความหลากหลายและสร้างสรรค์ และอรรถลักษณะของ Information เรื่อง My Hometown นักเรียนสามารถเขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับท้องถิ่นของตนเองได้อย่างมีความหมาย และสะท้อนความรู้สึกรักบ้านเกิด

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิวิมล คุ่มมัน (2558) ที่ศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การสอนแบบอรรถฐานผ่านอรรถลักษณะของรายงาน ซึ่งพบว่าความสามารถด้านการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัตติยา พวงมาลี (2560) ที่ศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การสอนแบบอรรถฐานเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ และพบว่าคะแนนความสามารถด้านการเขียนหลังเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ รวมทั้ง อุทุมพร แก้วภู (2560) ที่ศึกษานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การสอนแบบอรรถลักษณะ ซึ่งพบว่านักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยในระดับชั้นอื่นที่สนับสนุนผลการวิจัยในครั้งนี้ เช่น วิภา จันทร์อินทร์ (2558) ที่ศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่าความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ และกนิษฐา โพธิ์นารอง (2558) รวมทั้ง นฤมล ช่วยกลาง (2558) ที่ศึกษานักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้การสอนเขียนแบบอรรถฐานในรูปแบบการเขียนเชิงสาธกและการเขียนเชิงเหตุและผล ซึ่งพบว่านักเรียนสามารถพัฒนาความสามารถด้านการเขียนและผ่านเกณฑ์ที่กำหนดได้ทุกคน

ผลการวิจัยที่สอดคล้องกันในหลายระดับชั้นดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานเป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนได้เรียนรู้โครงสร้างของงานเขียนในแต่ละประเภทอย่างชัดเจน และได้รับการฝึกปฏิบัติอย่างเป็นขั้นตอนและต่อเนื่อง ส่งผลให้สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ประการที่สอง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการลงมือปฏิบัติและการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย โดยเฉพาะการจัดกิจกรรมแบบกลุ่มที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และร่วมกันพัฒนางานเขียน จากการสังเกตในชั้นเรียน พบว่า นักเรียนสามารถร่วมกันวางแผนงานเขียน ออกแบบเนื้อหา และปรับปรุงผลงานของตนเองได้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งการใช้ Writing frame ในทุกแผนการจัดการเรียนรู้ ช่วยให้นักเรียนมองเห็นโครงสร้างของงานเขียนแต่ละประเภทได้ชัดเจนมากขึ้น ทำให้ผู้เรียนสามารถเขียนได้อย่างมั่นใจและเป็นระบบทั้งนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ จันทร์เพ็ญ คานภู (2561) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานช่วยส่งเสริมการใช้ภาษาอย่างเป็นระบบ บูรณาการทักษะภาษา และพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ รวมถึงสอดคล้องกับงานวิจัย

ของ กนิษฐา โพธิ์นางรอง (2558) และณฤมล ช่วยกลาง (2558) ที่พบว่า ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนและผ่านเกณฑ์ที่กำหนดได้เมื่อได้รับการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐาน

ประการที่สาม นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานอยู่ในระดับมากที่สุด เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลาย น่าสนใจ และสอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน อีกทั้งเนื้อหาที่ใช้ในการเรียนรู้เป็นเรื่องใกล้ตัว สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง จากการจัดกิจกรรมพบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน กล้าแสดงความคิดเห็น และมีความมั่นใจในการเขียนมากขึ้น โดยเฉพาะกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สร้างสรรค์ผลงานของตนเอง เช่น การเขียนเรื่องจากประสบการณ์ การเขียนขั้นตอนการทำอาหาร หรือการบรรยายสิ่งที่ตนชื่นชอบ นอกจากนี้บทบาทของครูที่ทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะ และให้ข้อเสนอแนะอย่างต่อเนื่อง ยังช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนางานเขียนได้ดียิ่งขึ้น ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุทุมพร แก้วภู (2560) กนิษฐา โพธิ์นางรอง (2558) และณฤมล ช่วยกลาง (2558) ที่พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานอยู่ในระดับมากที่สุด เนื่องจากกิจกรรมส่งเสริมการมีส่วนร่วมและสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้

จากการดำเนินการจัดการเรียนรู้ครั้งนี้ พบข้อจำกัดในด้านระยะเวลา เนื่องจากกิจกรรมการเขียนในแต่ละขั้นตอน โดยเฉพาะขั้นการเขียนอย่างอิสระ จำเป็นต้องใช้เวลาในการคิด วิเคราะห์ และพัฒนางานเขียนของผู้เรียนอย่างค่อนข้างมาก ส่งผลให้นักเรียนบางส่วนไม่สามารถดำเนินงานให้แล้วเสร็จภายในชั้นเรียน และต้องนำไปดำเนินการต่อภายนอกเวลาเรียน อย่างไรก็ตาม ครูผู้สอนยังคงติดตามและให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง เพื่อสนับสนุนการพัฒนางานเขียนให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

โดยสรุป ผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานเป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างของงานเขียน ฝึกทักษะอย่างเป็นระบบ และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้จริง ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจของผู้เรียนอยู่ในระดับสูง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ครูผู้สอนควรจัดสรรเวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละขั้นตอนอย่างเหมาะสม โดยเฉพาะขั้นการเขียนร่วมกันและการเขียนอย่างอิสระ เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างเต็มที่และพัฒนาทักษะการเขียนได้อย่างเป็นระบบ

1.2 ครูผู้สอนสามารถนำแนวทางการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานไปประยุกต์ใช้กับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ ได้ โดยปรับเนื้อหาและรูปแบบงานเขียนให้เหมาะสมกับวัยและบริบทของผู้เรียน

1.3 สถานศึกษาควรส่งเสริมให้ครูผู้สอนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ผ่านกระบวนการ PLC เพื่อร่วมกันพัฒนาการจัดการเรียนรู้ด้านการเขียนภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียน

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานกับอรรถลักษณะงานเขียนรูปแบบอื่น เพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่หลากหลายของผู้เรียน

2.2 ควรศึกษาวิจัยในระดับชั้นหรือบริบทโรงเรียนที่แตกต่างกัน เพื่อเพิ่มความสามารถในการอ้างอิงผลการวิจัย (generalizability)

2.3 ควรมีการเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานกับรูปแบบการสอนอื่น รวมทั้งศึกษาความคงทนในการเรียนรู้และตัวแปรที่เกี่ยวข้อง

เอกสารอ้างอิง

- กนิษฐา โพธิ์นางรอง. (2558). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อแสดงตัวอย่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- _____. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2557). แนวปฏิบัติตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง นโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : จามจุรีโปรดักส์ จำกัด.
- จันทร์เพ็ญ คานภู. (2561). การศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านตลาดควาย (ประชาชนกุล) โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบูรณาการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- จิรภา อ่อนจร. (2566). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยจัดการเรียนรู้แบบโครงร่างร่วมกับบัตรเกมบิงโก ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- เนตรศิริ ชินชัย. (2562). การศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้โครงงานเป็นฐาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นฤมล ช่วยกลาง. (2558). การจัดกิจกรรมการสอนแบบบูรณาการเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษเชิงแสดงสาเหตุและผลกระทบของนักเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปิยธิดา ทองด้วง. (2566). การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค ที.เอ.ไอ. ร่วมกับเกมฝึกคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- พิตรวัลย์ โกวิทวที. (2537). ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รัตติยา พวงมาลี. (2560). การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนหนองบัว โดยวิธีการสอนแบบบูรณาการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์เพื่อการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- รภัส ชัยขจรวัฒน์. (2564). ผลการใช้เกมออนไลน์ที่มีต่อความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ลลณณภัทร ปุณญ์ปิยวัชร. (2565). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการของเฮวินส์ที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- วรินญา โลศิริ. (2563). ผลการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R ที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2546). การวิจัยในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- วิภา จันทรอินทร์. (2558). การศึกษาความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรีวิชัย โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของวิธีการ (Procedure Genre Features). วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- ศศิวิมล คุ่มมัน. (2558). การศึกษาความสามารถในการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- สุธาวัลย์ อัดตโชติ. (2560). ความสามารถในการอ่าน-การเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านจอมบึง (วาปีพร้อมประชาศึกษา) โดยใช้วิธีการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐานด้วยอรรถลักษณะของนิทาน. วิทยานิพนธ์ ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- อริศรา ขามคุลา. (2562). การใช้กลวิธีลิ้นซ์เพื่อพัฒนาความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 โรงเรียนบ้านลาดใหญ่ อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). เทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- อารีรักษ์ มีแจ้ง. (2558). การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่บูรณาการทักษะการอ่านและการเขียน. ใน ประมวลสาระชุดวิชาการจัดการประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- อารีรักษ์ มีแจ้ง, และ วรรณประภา สุขสวัสดิ์. (2565). แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ: คุณภาพและประสิทธิภาพการสอน. กรุงเทพฯ: สันติศิริการพิมพ์.
- อุทุมพร แก้วภู. (2560). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบอรรถลักษณะที่มีต่อความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษและความพึงพอใจของนักเรียน. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- Christie, F. (1989). *Language Education*. (2nd ed.) Oxford : Oxford University Press.
- Fairbairn, G. J., & Winch, C. (1993). *Reading, writing and reasoning: A guide for students*. New York: Open University Press.
- Gunning, Thomas G. (2002). *Assessment and Correcting Reading and Writing Difficulties*. Boston : A Pearson Education Company.
- Halliday, M. A. K. (1985). *An introduction to functional grammar*. London: E. Arnold.
- Hammond, J. (1992). *English For Specific Purposes: A handbook for teachers of adult literacy*. Sydney: Macquarie university.
- Harris, D. (1974). *Teaching English as a second language*. New Delhi: McGraw-Hill.
- Hornby, A. S. (2015). *Oxford advanced learner's dictionary of current English*. Oxford: Oxford University Press.
- Hughes, A. (2003). *Testing for Language Teachers (2nd ed.)*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Martin, J.R.; & Rothery, J. (1980-81). *Waiting Project Reports 1&2 (Working Paper in Linguistics)*.

Sydney: Department of Linguistics, University of Sydney.

Phetsangkhad, T., Tewksbury, B., & Khamkhien, A. (2022) **Writing assessment rubric for English writing skills**. Journal of Language Teaching and Research, 1–10.

Valette, R. M. (1977). **Modern language testing**. New York: Harcourt Brace Jovanovich.

Valette, R. M., & Disick, R. S. (1972). **Modern language performance objectives and individualization**. New York: Harcourt Brace Jovanovich.

White, R. V. (1980). **Teaching writing English**. Great Britain: George Allen & Unwin.

Widdowson, H. G. (1978). **Teaching language as communication**. Oxford: Oxford University Press.

Wilkins, D. A. (1976). **Notional syllabus**. Oxford: Oxford University Press.

Wolman, B. B. (1973). **Dictionary of behavioral science**. London: Litton Educational.